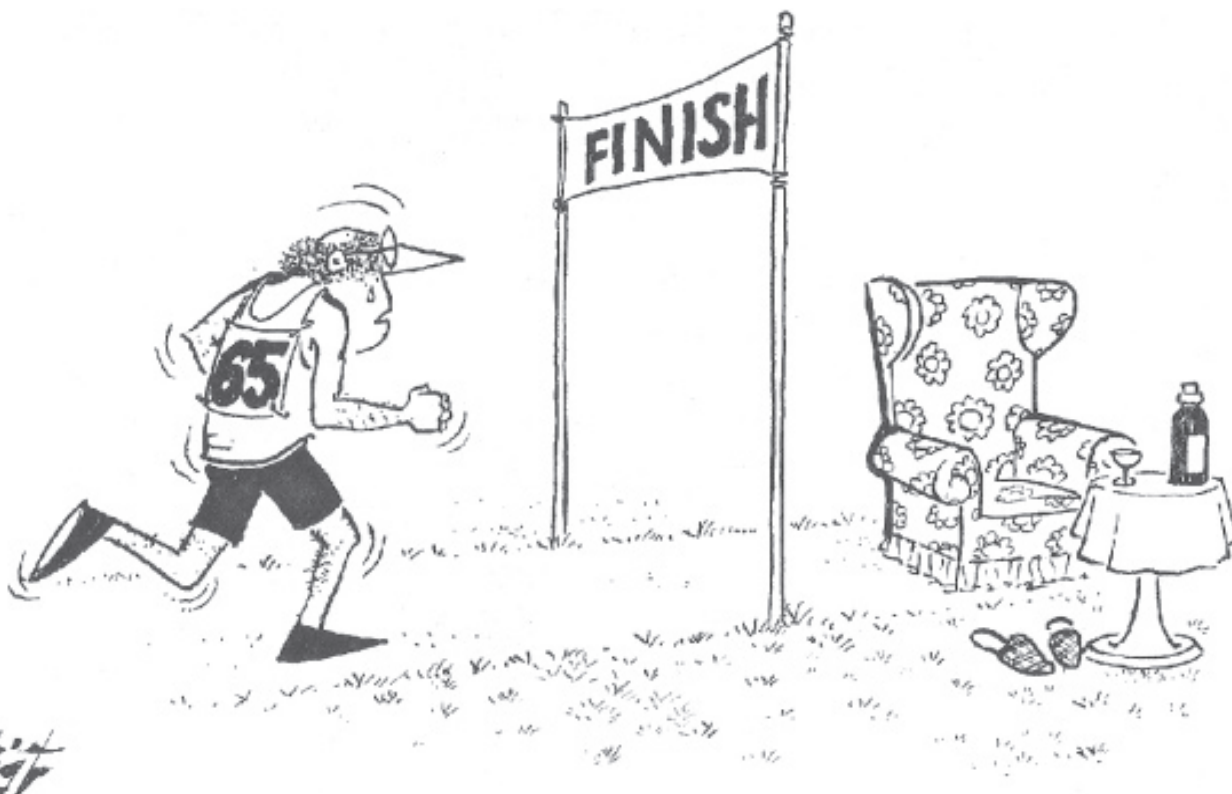

HANDEN AF VAN DE PENSIOENEN EN AOW

De invulling door het kabinet van het eerder al genomen principebesluit tot verhoging van de AOW-leeftijd naar 67 jaar, na het mislukken van het overleg in de SER over 'alternatieven', maakt nog eens duidelijk dat deze coalitie onverdroten doorgaat de Lissabon-agenda uit te voeren: de agenda van de Europese neoliberale politiek in 2000, vastgelegd door een coalitie van christendemocratische en sociaaldemocratische regeringsleiders met Wim Kok in een actieve hoofdrol. Kernbegrip van die strategie is verhoging van de arbeidsparticipatie. Dit verklaart waarom de top van de PvdA en de bestuurders die de Partijraad vormen akkoord zijn gegaan. Maar de slag om de AOW is nog niet voorbij: het verzet aan de basis van de PvdA en andere partijen en binnen de vakbonden kan zeker succes opleveren. In België is de uitvoering van dit agendapunt van Lissabon: het 'generatiepact', door verzet van bonden belangrijk verbeterd. Daar kun je vanaf 2012 nog steeds vanaf 58 jaar met vervroegd pensioen ('brugpensioen') mits je 38 arbeidsjaren hebt (was 35 jaar). Als je in België na je 62e blijft werken tot 65 jaar, krijg je daarna een bonus van 120 euro per maand.

Na de verslechtering van het ontslagrecht, de arbeidstijdenwet en de verschuiving van vaste banen naar ('flexibele') tijdelijke contracten, is nu besloten de 'verhoging van arbeidsparticipatie' vorm te geven door langer te werken tot 67 jaar. Deze 'versoepelingen' hebben grotere concurrentie op de arbeidsmarkt tot gevolg waardoor een neerdrukkend effect op lonen en arbeidsvoorwaarden ontstaat. Met als resultaat nog meer lastenverlichting voor de ondernemers en een verdere vermindering van de koopkracht voor de werkenden en uitkeringsgerechtigden.

Het kabinet stelt dat de verhoging van de AOW-leeftijd noodzakelijk is door de vergrijzing. Maar sinds 1998 bestaat er al een speciaal AOW-spaarfonds dat deze schokken kan opvangen. Verhoging van de AOW-leeftijd levert het kabinet nauwelijks besparingen op. Het kost het kabinet wel 4 miljard minder aan AOW-uitkeringen, maar tegelijkertijd kost het miljarden meer aan uitkeringen voor WW, bijstand, WIA, enz. Verhoging van de AOW-leeftijd levert immers in de praktijk niet meer banen op. De reden moet dan ook niet bij de overheidsfinanciën gezocht worden, maar geheel ergens anders.

Eerst de mensen, niet de winst!

De plannen van kabinet en ondernemers tot verhoging van de AOW-leeftijd gingen van meet af aan gepaard met een verhoging van de pensioenleeftijd naar 67 jaar. Opnieuw kassa voor de ondernemers! Zij hoeven daardoor zo'n 15 procent minder pensioenpremie af te dragen. Miljarden euro's dus die naar de ondernemers worden gesluisd ten koste van de werkenden! Daarmee is de belangrijkste doelstelling van de hele operatie duidelijk.

Alleen al het feit dat in alle Europese landen verhoging van de pensioengerechtigde leeftijd op de politieke agenda staat, geeft aan dat het om een georkestreerde actie gaat. In alle Europese landen wordt de arbeidswetgeving aangepast aan het laagste niveau in de EU. Een uitzondering daarop vormen 340 Europese ambtenaren die nog dit jaar met vervroegd pensioen gaan vanaf 50 jaar met een pensioen van 9.000 euro (bruto) per maand.

Om ambtenaren uit de nieuwe lidstaten van de Europese Unie (Polen, Malta, Estland) aan het werk te helpen, geeft de EU functionarissen uit de oude lidstaten (België, Duitsland, Frankrijk) dus een gouden handdruk. Dat is het ware gelaat van een kapitalistisch verenigd Europa. Hervormingen maken arbeid zo goedkoop en zo flexibel mogelijk. Voor veel jongeren is de realiteit al dusdanig dat zekerheid, stabiliteit en perspectief hen onbekend zijn. Voor veel ouderen bestaat er helemaal geen arbeidsmarkt meer.

Ideologie van de winst

Degenen die de dienst uitmaken stellen de samenleving voor als een wingewest voor afzonderlijke, geïndividualiseerde leden van die samenleving. Zij zijn erin geslaagd deze manier van denken en handelen aan grote delen van de samenleving op te leggen. Die opvatting heeft de weg vrijgemaakt om publieke voorzieningen, collectieve- staats- en nutsbedrijven te privatiseren, te commercialiseren of te ontmantelen. En deze afbraak van de publieke dienstverlening gaat nog steeds door.

Op de neoliberale agenda staat niet alleen de afbraak van de publieke voorzieningen maar ook van de arbeidsvoorwaarden. Hogere lonen, vaste banen en goede sociale voorzieningen zijn immers hinderpalen voor het 'vrije spel der economische krachten' en staan ongebreidelde winst in de weg. Om te voorkomen dat het besef van deze grote tegengestelde belangen van de ondernemers tegenover de werkenden in de samenleving doordringt, worden andere kleine tegenstellingen vergroot. Bijvoorbeeld tussen allochtonen en autochtonen, ouderen en jongeren, vrouwen en mannen, mensen met een vaste baan en 'outsiders' enz.

Verdedigen en aanvallen

Het verdedigen van door strijd van de arbeidersklasse opgebouwde collectieve voorzieningen en arbeidsvoorwaarden is van het grootste belang. Elke aantasting van sociale verworvenheden moet bestreden worden. Maar het kan niet blijven bij verdedigen alleen. De arbeidersklasse zal ook in de aanval moeten gaan om haar deel van het bruto nationaal product binnen te halen en om een rechtvaardige verdeling van het beschikbare werk te realiseren.

Een verlaging van de AOW en pensioenleeftijd ligt dan eerder voor de hand. Hierdoor ontstaat immers ruimte voor instroom van jongeren. Er is ook genoeg geld om dit te financieren. De nettowinsten van de meeste bedrijven zijn nog hoog genoeg om een rechtvaardiger arbeidsmarktpolitiek te eisen.

Ook deze crisis heeft weer aangetoond dat aan de basis ervan overproductie ligt, mede veroorzaakt door een te lage koopkracht bij grote delen van de bevolking. Dit onderstreept de noodzaak van planmatige productie (Niet meer voor een markt maar naar behoefte). Niet de kapitalistische anarchie moet de productie bepalen, maar gestreefd moet worden naar publiek gecontroleerde planning. Elke stap in de richting van een collectiever georganiseerde economie is een stap verder af van de volgende crisis. Elke bevochten overwinning op de neoliberale Lissabon-agenda zal de werkende klasse weer meer macht geven tegenover de vernietigende mechanismen van de winstmaximalisatie. Niet méér werken moet vooropstaan, maar juist betere bescherming van werkenden tegen kapitalistische uitbuiting en uitsluiting. Het toelaten van verdere versoepeling van de arbeidsmarkt leidt alleen maar tot meer werkloosheid en lagere inkomens en daarmee tot meer slachtoffers van onze samenleving.

Dus geen verlenging van de arbeidstijd en een hogere pensioenleeftijd, maar verkorting van de arbeidstijd, door een kortere arbeidsdag, arbeidsweek en arbeidsleven.

Te financieren door hogere belasting op topinkomens en een hard incassobeleid door de belastingdienst voor multinationals en miljonairs.

Dit alles is uiteraard alleen te realiseren door strijd.

De NCPN roept dan ook op:

Organiseer uzelf in uw directe omgeving: op de werkvloer, op school, op de universiteit, in de buurt, maar vooral binnen de vakbeweging. Maak de vakbeweging weer sterk en strijdlustig. Bouw mee aan een sterke sociale beweging vóór nationalisatie en democratisering van het publieke domein, de grote banken en multinationals.

Meer weten? Vulde bon in of kijk op www.ncpn.nl

Naam:

Adres:

Postcode: Woonplaats:

Telefoon: E-mail:

Ik wil een oriënterend gesprek

Ik wil 3 maal een gratis nummer van MANIFEST (vierwekelijkse krant van de NCPN)

Opsturen naar: NCPN, Haarlemmerweg 177, 1051 LB Amsterdam